

متن پرسش

سلام حاج آقا: حضرت آیت‌الله جوادی آملی در شرح دعای ابو حمزه ثمالی در ذیل فراز «یا ربِّ إِنَّ لَنَا فِيكَ أَمْلاً طَوِيلاً كَثِيراً أَنْ لَنَا فِيكَ رَجَاءً عَظِيماً عَصَيْنَاكَ وَ نَحْنُ نَزْجُوا أَنْ تَشْتَرَّ عَلَيْنَا وَ دَعَوْنَاكَ وَ نَحْنُ نَزْجُوا أَنْ تَسْتَجِيبَ لَنَا فَحَقِّقْ رَجَاءَ نَا مَوْلَانَا» اینگونه فرمودند: «پروردگارا! ما يك مانعی داریم که نمی‌گذارد به کرم تو راه پیدا کنیم و آن گناه است. خوب آن مانع را اول برطرف کن. گناهان را ببخش. ما يك تیرگی و تباهی در نهانمان داریم که نمی‌گذارد به حرم آمن تو بار یابیم. خوب آن تیرگی را به صفا مُبَدِّل کن. آن شرطی که مفقود است حاصل کن. آن مانعی که موجود است برطرف کن تا ما لائق بار یافتن بارگاه کرمت بشویم.» خاطریم هست حضرتعالی مثال پرده و نور را می‌زدید. و می‌گفتید ما فقط باید رفع مانع کنیم. نیاز نیست نور را بکشیم داخل. با کنار رفتن پرده، نور خودش به خاطر لطف و لطافتی که دارد وارد می‌شود. حال ظاهراً در این فراز حتی کنار زدن مانع را هم از خود خدا تقاضا می‌کند. آیا این دو نظر در تقابل با هم هستند؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: آری! «بی عنایت حق و الطاف حق / گر ملک باشد سیه باشد ورق».
بنابراین اگر باید ما پرده را عقب بزنیم تا نور، خودش سرازیر شود؛ عقب‌زدن پرده هم به توفیق الهی و الطاف ربّانی ممکن است. موفق باشید